

„Sulamit”, „Orfeusz”, „Rip van Winkle”, az ujdonságok közül pedig: „Fifi”, „Régi jó Budapest”, „Mersz-e Mária”, „Diákszerelem”, „Királynő rózsája”, valamint a Király Színház utóbbi éveinek úgyszólván valamennyi darab beállítása.

Ti ittátok be lelkem lángját

Régi színházunk kedves kövei:

Ti fogadjátok már ismerős öletekbe
Kilobbant poromat.

(Jászai Mari sírfelirata. A kerepesi temetőből.)

Timár Ila, énekesnő és színésznő, sz. 1902 szeptember 25-én, Debrecenben. Kereskedelmi érettségét tett és az Orsz. Színészegyesület iskoláját abszolválta (1922). Mint diáklány nagy sikerrel lépett fel Mariházy társulatánál, a „Csárdáskirálynő” „Stázi” szerepében. Már mint növendék tagja volt a Városi Színháznak és itt a „Bucsukeringő” egyik előadásán tűnt fel; kellemes, lágyan csengő hangja, megjelenése, az ismert primadonnák közé emelte. Többször volt Sebestyén Gézánál (Miskolc), Palágyi Lajosnál (Szeged), de a leghuzamosabb időt Kardoss Géza társulatánál töltötte, Debrecenben. 1929 szeptemberben a Belvárosi Színházban hosszabb ideig vendégszerepelt a „Nászéjszaka” c. operettnben, sikerrel. Szerepei: „Lili”, „Bob herceg”, „Hollandi menyecske”, „Marica grófnő”, „Utolsó Verebély-lány”, „Csikágói hercegnő”, Leonora (Troubadour), „Traviata”, „Pillangókisasszony”, Gara Mária (Hunyadi László), Gilda (Rigolettó), „Tosca”, Olympia és Antonia (Hoffmann meséi) stb.

Timár János, színész, sz. 1836-ban, Várpalotán, Veszprém m., megh. 1876 jun. 4-én, Nyiregyházán. 1851 dec. 1-én lépett a színipályára, minden készültség nélkül, de vasszorgalma és fáradhatatlan igyekezete által csakhamar felküdötte magát azon jelesek sorába, kiknek neve a magyar színművészet történetében sokáig élni fog. Előbb szabólegény volt Pesten és kellemes népdalival, elmés ötleteivel mulattatta társait. Szerette a színházat és gyakran ellátogatott a karzatra és a látott dolgokat örö-

mest utánozta a műhelyben. Egy ízben azt mondták a társai: „Jancsi, belőled még valaha komédiás lesz!” Mire T. nem is nyugodott mindaddig, amíg színésszé nem lett. A Nemzeti Színházban Fodrák Miska („Csizmadia mint kísértet”) szerepében mutatkozott be, később szerződtette az intézet. Visszatérve a vidékre: operett-buffókat játszik leginkább, sőt jellem szerepeket is. Volt egy időben rendező és igazgató is és példás buzgalmat fejtett ki a nemzeti színészet felvirágoztatása érdekében. Siremlékleplezése 1883 aug. havában volt. — Első neje: Nagy Róza, énekesnő, — kitől elvált, majd Rott Erzszi táncosnót vette feleségül, megh. 1917 febr. 4-én, Rákosszentmihályon.

Timbre, francia szó, (ejtsd: tembr; a m. érchang, bélyeg) színészi értelemben a hang színét, csengését jelenti. Főleg magasabb ének művészet terén (opera) használt kifejezés. Pl. „Telramund (Lohengrin) hangban sötétebb timbret követel, Wolfram (Tannhäuser) lágyabb csengést”.

Tingl-tangl (daloskávézó). Tangl berlini népénekesről van elnevezve, ki néhány évtizede legnagyobb sikerét „Zum Tingelingeling” c. zengő (triangulum) — kísérettel énekelt — dalával aratta. (Toldy Géza: Varázsrontó. Budapest, 1909. — 270. old.)

Tipka Lujza, magyar operaénekesnő, sz. Kőszegen. Itt Szilávik János volt énekmestere; majd bécsi konzervatóriumon tanult; 1851-ben Sopronban énekelt, 1852-3-ban Königsbergben; május 9-én a pesti Nemzeti Színházban („Mártha”) lépett fel s 10 hónapra szerződtették. „Hangja eléggé erős és terjedelmes, de magasb művelete még hiányozni látszik”, írta róla a „Budapesti Hirlap”. 1855-ben Grác, 1857 május óta Prága, 1862 passauai udv. színház, majd Stuttgart és Berlin az állomásai. Férje: Weinlich Ferenc karnagy lett, a kivel együtt Grácban énekiskolát nyitott.

Tipus. Valamely faj, valamilyen nemzeti sajátosság jelentkezése a színész ábrázolásában. T. kiterjed magára a szín-